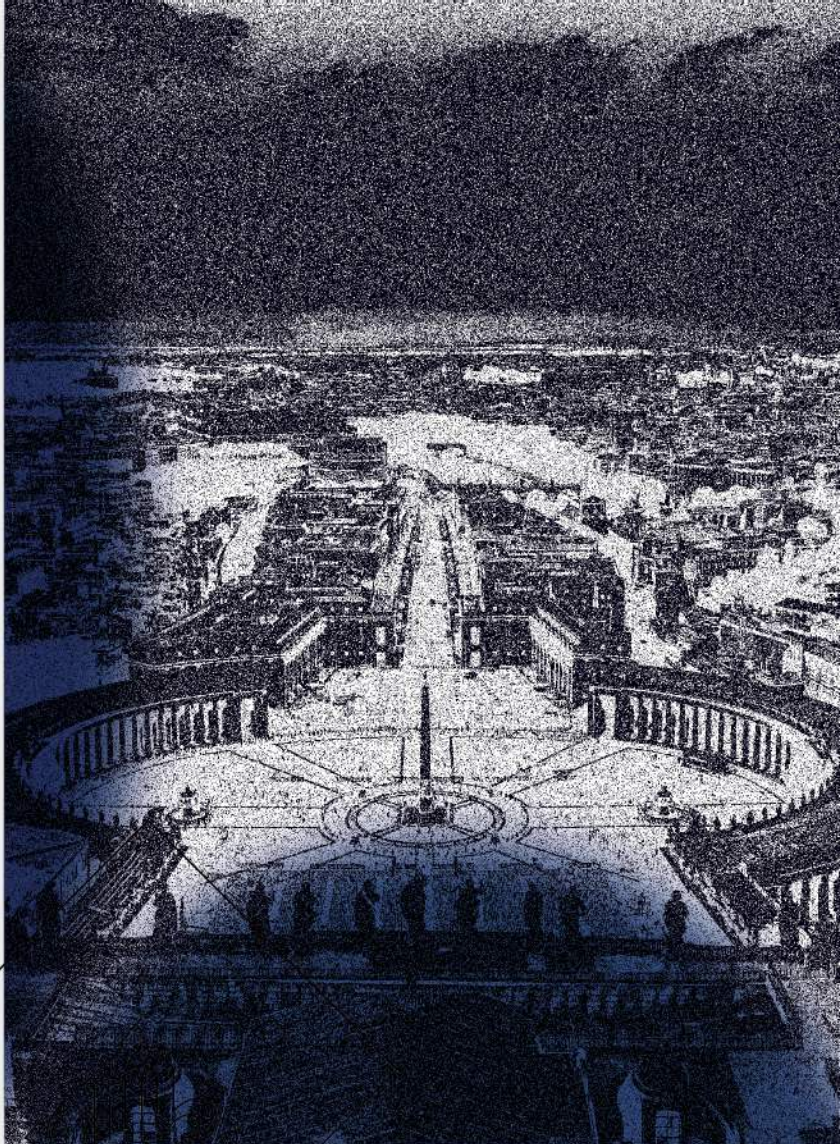

words

DAN BROWN

แดน บราวน์ เขียน
อรรถ สุวรรณโกมล และอนุรักษ์ นครินทร์ แปล

ยอดขายถึงชุด
กว่า 250 ล้านเล่มทั่วโลก

เทวากับซาตาน ANGELS & DEMONS

#1 WORLDWIDE BESTSELLING PHENOMENON

words
words without boundaries

เทวากับซาตาน Angels & Demons

แดน บราวน์
เขียน

อรรถิ์ สุวรรณโกมล และอนุรักษิ์ นครินกริ์
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เทวกับซาตาน ANGELS & DEMONS

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Copyright © 2000 by Dan Brown

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9551-8

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์, ชานน วุฒิเบญจพลชัย

บรรณาธิการต้นฉบับ สุภาวดี โกมารทัต, อุษณีย์ วิรัตกพันธ์, นาคินทร์ รัชฎสุวรรณ

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก นวพรระ เอื้อพิทยากร

ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร, ธีรดา ศรีพิพัฒน์กุล, วรรณพร อาสนวิทยา

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายลึกลับตื่นเต้นเรื่อง *เทวากับซาตาน* ที่ออร์ดี สุวรรณโกมล และ อนุรักษ์ นครินทร์ แปลจาก *Angels & Demons* นี้ เป็นผลงานการประพันธ์ของแดน บราวน์ ผู้แต่ง *The Da Vinci Code* หรือ *รหัสลับดาวินชี* ที่ลือลั่นสะเทือนวงการหนังสือทั่วโลกมาแล้ว

แดน บราวน์ เขียน *เทวากับซาตาน* ก่อน *รหัสลับดาวินชี* โดยทั้งสองเรื่องมีตัวละครเอกคนเดียวกัน คือ โรเบิร์ต แลงดอน ศาสตราจารย์ด้านศาสตร์สัญลักษณ์แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด แต่เหตุการณ์ใน *เทวากับซาตาน* เกิดก่อนเรื่อง *รหัสลับดาวินชี* ผู้ที่อ่าน *รหัสลับดาวินชี* แล้วคงเกิดความสงสัยว่า หญิงสาวนามวิตโตเรีย เวตรา ที่โรเบิร์ต แลงดอน คิดถึงในตอนต้นเรื่องคือใคร มีบทบาทและความสัมพันธ์อย่างไรกับแลงดอน สมเด็จพระสันตะปาปาที่กล่าวถึงในเรื่องเป็นใคร มาจากไหน และการผจญภัยของแลงดอนในวาติกันมีรายละเอียดอย่างไร

คำตอบรออยู่แล้วใน *เทวากับซาตาน* ซึ่งสำนักพิมพ์ words ขอรับรองว่าสนุกตื่นเต้นจนวางไม่ลงไม่แพ้ *รหัสลับดาวินชี*

แฟนผู้อ่านของแดน บราวน์ ที่ติดตามเรื่องราวของสมาคมลับ การถอดรหัส และการตีความบทกวีโบราณจารึก *รหัสลับดาวินชี* มาแล้ว *เทวากับซาตาน* เล่มนี้ก็จะมีการปริศนาหลากหลายมาลบล้างสมมติผู้อ่านอีก รวมทั้งสิ่งประดิษฐ์จากมันสมองอัจฉริยะของศิลปิน เรียกว่ารูปสมมาตร ที่ทุกคนจะต้องอึ้งและทึ่งตั้งแต่ปกหน้าเลยทีเดียว

หาก *รหัสลับดาวินชี* เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์กระทบกระเทือนความรู้สึกของคริสต์ศาสนิกชนบางคนแล้ว *เทวากับซาตาน* ก็ยิ่งหมิ่นเหม่หนักขึ้นไปกว่านั้นอีกหลายเท่า เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในนครรัฐวาติกัน ที่ประทับแห่งสมเด็จพระสันตะปาปา ประมุขแห่งคริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิก ทั้งยังเกี่ยวข้องกับเรื่องอื้อฉาวที่เกิดขึ้นในวาติกัน และสถานที่ต่างๆ ในสำนักวาติกันอันเป็นความลับสำหรับบุคคลภายนอกอีกด้วย สำนักพิมพ์คงต้องขออำลาพูดเดิมที่เคยกล่าวมาแล้วครั้งหนึ่งใน *รหัสลับดาวินชี* ว่า ขอให้อ่านหนังสือเล่มนี้ในฐานะนวนิยายเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อความบันเทิงเป็นสำคัญ และตัวละครหลักในเรื่องล้วนเป็นเพียงบุคคลสมมติจากจินตนาการของผู้เขียน มิได้มีตัวตนจริงแต่อย่างใด

สำนักพิมพ์ words เชื่อมั่นว่า ผู้อ่านจะได้รับความบันเทิงจากเทวากับชาตาน
ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ารหัสลับดาวินชี และโปรดติดตามผลงานเรื่องอื่นๆ ของแดน
บราวน์ ที่เราจะจัดพิมพ์ในโอกาสต่อไป

\\ords

หมายเหตุผู้แปล

Angels & Demons หรือ *เทวากับซาตาน* เป็นนวนิยายลึกลับของแดน บราวน์ ที่มีตัวเอกเดินเรื่องคนเดียวกันกับ *The Da Vinci Code* หรือ *รหัสลับ ดา วินชี* นวนิยายโด่งดังที่สุดในหนังสือแนวลึกลับที่แดน บราวน์ เขียนและพิมพ์ จำหน่ายรวมแล้ว 4 เรื่อง นั่นคือ ศาสตราจารย์ด้านสัญลักษณ์วิทยาแห่งมหาวิทยาลัย ฮาร์วาร์ด นาม **โรเบิร์ต แลงดอน** แต่ *เทวากับซาตาน* เป็นเล่มแรก ก่อนที่โรเบิร์ต แลงดอน จะต้องมาถอดรหัสลับของดา วินชี ใครอ่าน *รหัสลับ ดา วินชี* มาแล้วอาจ เอาใจนิดหนึ่ง เมื่อโรเบิร์ต แลงดอน นึกถึงวิตโตเรีย เวตรา และเหตุการณ์ที่ นครรัฐวาติกัน อ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้วคงหมดกังขาแล้วละค่ะ

เทวากับซาตาน สนุกและชวนติดตามไม่แพ้ *รหัสลับ ดา วินชี* ทั้งยังแสดงให้เห็น ความสามารถของผู้เขียนอย่างเด่นชัดยิ่งในการค้นคว้าข้อมูลประกอบที่เชื่อถือได้ จนผู้อ่านอาจอดนึกไม่ได้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า เช่นเดียวกับข้อมูลใน *รหัสลับ ดา วินชี* แต่ข้อมูลของเขานี้เองที่ทำให้ผู้แปลทำงานกันเหน็ดเหนื่อย

ความเหน็ดเหนื่อยประการแรกคงอยู่ที่ระยะเวลาอันแสนสั้นที่สำนักพิมพ์ ให้มา งานแปลหนังสือเล่มนี้ถ้าทำจริง ๆ น่าจะใช้เวลาลึกครึ่งปี จึงจะเป็นการแปล ที่ผ่อนคลาย ทำไป คั่นไป แก้ไขไป เมื่อมีกำหนดที่ค่อนข้างกระชั้น เราจึง ตกลงใจแปลกันสองคน ผู้แปลส่วนหลังอาจลำบากหน่อย เพราะไม่รู้ว่ใครคนแรก ถอดคำเป็นภาษาไทยอย่างไรในการถอดชื่อเฉพาะ สรรพนามที่ใช้ ฯลฯ เราจึง ตกลงกันว่าต่างคนต่างแปลแล้วผลัดกันแก้ไขต้นฉบับให้เป็นสำนวนเดียวกัน เข้ากันได้ และคล่องจองในส่วนที่ควรคล่องจอง ผลัดกันไปมาคนละหลายรอบ ยังไม่รวมถึงบรรณาธิการเล่มทั้งสามและซัพเอดิเตอร์

ความเหน็ดเหนื่อยประการที่สองก็ตรงการค้นคว้า หนึ่งในสามของเรื่องเป็น เรื่องในแวดวงฟิสิกส์ของอนุภาค ซึ่งห่างไกลจากชีวิตของผู้แปลและบรรณาธิการ ชนิดที่เรียกได้ว่า 'สุดขีด' คั่นแล้วยังไม่เข้าใจ จนในที่สุดต้องพึ่งพาผู้เชี่ยวชาญ ให้ช่วยอ่านและแก้ไข

ถึงตรงนี้ต้องขอขอบคุณ **คุณคุณปฐม แหมยมเกตุ เลขาธิการสำนักงานปรมาณู เพื่อสันติ** ที่สละเวลาช่วยอ่าน แก้ไข และอธิบายอย่างเต็มอกเต็มใจ แม้ผู้แปล จะใช้เวลาสั้นแสนสั้น

ส่วนที่เหลือของเรื่องเกี่ยวข้องกับสำนักวาติกันและคริสตจักรโรมันคาทอลิก
ก็ได้รับข้อเสนอแนะที่กระฉ่างจากสำนักงานเลขาธิการสภาประมุขแห่งบาทหลวง
โรมันคาทอลิก

ยังไม่นับข้อมูลจากท่านผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาโบราณสำนักหอสมุดแห่งชาติ
และสำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ และผู้รู้ทั้งหลายท่าน

ผู้แปลทั้งสองและบรรณาธิการ ตลอดจนจับเอดิเตอร์ ได้ช่วยกันจัดทำ
เชิงอรรถที่คิดว่าจะเอื้อประโยชน์ต่อผู้อ่านให้เข้าใจเรื่องราวได้แจ่มชัดขึ้น เช่นเดียวกับ
กับในรหัสลับดาวินชี

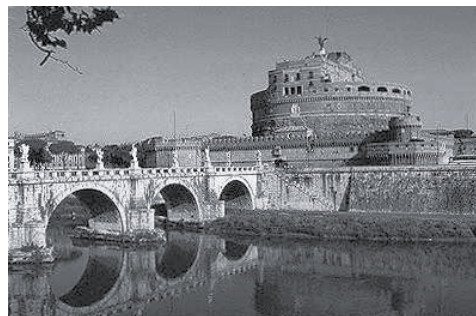
ความเห็นที่เห็นอยู่ประการที่สามก็คือ **แดน บราวน์** แทรกภาษาต่างประเทศ
อื่นๆ นอกจากภาษาอังกฤษไว้หลายจุด ผู้แปลมีพื้นความรู้อยู่บ้างบางภาษา แต่
ไม่ครบทุกภาษาที่เขาใช้ หากก็ได้พยายามตรวจสอบและถอดเสียงอ่านให้ใกล้เคียง
ที่สุด โดยเฉพาะภาษาที่ใช้ในศาสนาได้รับความกรุณาบางส่วนจากสำนักงาน
เลขาธิการสภาประมุขแห่งบาทหลวงโรมันคาทอลิกด้วย ที่สำคัญ ได้ค้นหา
ความหมายและใส่วงเล็บภาษาไทยไว้ให้ผู้อ่านเข้าใจตรงส่วนที่แดน บราวน์ ไม่ได้
ให้ความหมายเอาไว้ จะยกเว้นที่ทำไมไม่สำเร็จก็คือ ภาษาอาหรับของ ‘นักรบ’

บทร้อยกรองในเรื่องนี้ได้ถอดจากโคลงภาษาอังกฤษ ที่เรียกว่า
iambic pentameter หรือที่พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ-ไทย ฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน ให้ความตรา **ไอแอมป์ห้าคณะ** ให้เป็นกลอนแปดแบบไทยๆ
แต่คงต้นฉบับภาษาอังกฤษเอาไว้ให้ได้ชื่นชมฉันทลักษณ์ของเขาด้วย

อย่างไรก็ดี ผู้แปลเชื่อว่า น่าจะยังมีข้อผิดพลาดค้างคาอยู่บ้างหลายประการ
ที่ผู้แปลอาจจะไม่ทราบ หรือเข้าใจผิดไป แม้จะใช้ความพยายามอย่างเต็มที่แล้ว
ก็ตาม และหากมีผู้รู้กรุณาชี้แนะ ก็จะเป็นประโยชน์ยิ่งในการแก้ไขในการจัดพิมพ์
ครั้งต่อไป และขอขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณย้อนไปถึงผู้อ่านรหัสลับดาวินชี ที่กรุณาแจ้งข้อผิดพลาด
ให้เราได้แก้ไขด้วยค่ะ

แฟน ๆ ของแดน บราวน์ อย่าพลาดเรื่องอื่นๆ ของเขาที่สำนักพิมพ์ได้
จัดพิมพ์ออกมาแล้ว

1	3
2	4
	5

1. ฮาบัคคูกแอนด์ดิแอนเจิล
2. ดิเอ็คสตาซีออฟเซนต์เทเรซา
3. เวสต์โปเนนเต
4. น้ำพุจตุมหานทิ
5. กัสเติลซานตานเจโล

หมายเหตุผู้เขียน

ผลงานศิลปะ หลุมฝังศพ อุโมงค์ และสถาปัตยกรรมในกรุงโรม ที่อ้างถึงทั้งหมดเป็นสิ่งที่อยู่จริงทั้งสิ้น (รวมทั้งตำแหน่งที่ตั้งด้วย) ทุกวันนี้ยังสามารถพบเห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้

กลุ่มอาคารแห่งอิลลูมินาติก็เป็นสิ่งที่อยู่จริงเช่นกัน

❖ ข้อเท็จจริง :

กงเซยล์ เอโรเปออง ปูร์ ลา เรอแซร์ช นูเคลียร์ หรือเรียกชื่อย่อว่า เซิร์น (CERN) เป็นองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศในทวีปยุโรปเพื่อการวิจัยและพัฒนาด้านนิวเคลียร์ มีฐานที่ตั้งในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และจัดเป็นศูนย์วิจัยทางวิทยาศาสตร์ที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ศูนย์วิจัยนี้ประสบความสำเร็จในการผลิตอนุภาคของปฏิสสารเป็นครั้งแรกเมื่อไม่นานมานี้ ปฏิสสารนั้นก็คือ สสารชนิดเดียวกับสสารปกติ เว้นแต่อนุภาคที่ประกอบเป็นปฏิสสารมีประจุไฟฟ้าที่ตรงกันข้ามกับอนุภาคที่พบในสสารปกติ

โดยทฤษฎีแล้ว ปฏิสสารเป็นต้นกำเนิดพลังงานที่ทรงอำนาจมากที่สุดที่มนุษย์รู้จัก สามารถเปลี่ยนแปลงมวลสารเป็นพลังงาน โดยมีประสิทธิภาพถึง 100 เปอร์เซ็นต์ (ขณะที่ปฏิกิริยาการแตกตัวของนิวเคลียสหรือปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิชชันมีประสิทธิภาพแค่ 1.5 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น) ปฏิสสารไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือรังสีตกค้างหลังจากเกิดปฏิกิริยาแล้ว และจากการคำนวณพบว่า หากมีปฏิสสารสะสมอยู่เพียงหยดเล็ก ๆ ก็สามารถก่อกำลังงานไฟฟ้าพอใช้ในมหานครนิวยอร์กได้ทั้งวัน หากก็มีปัญหาที่สำคัญคือ...

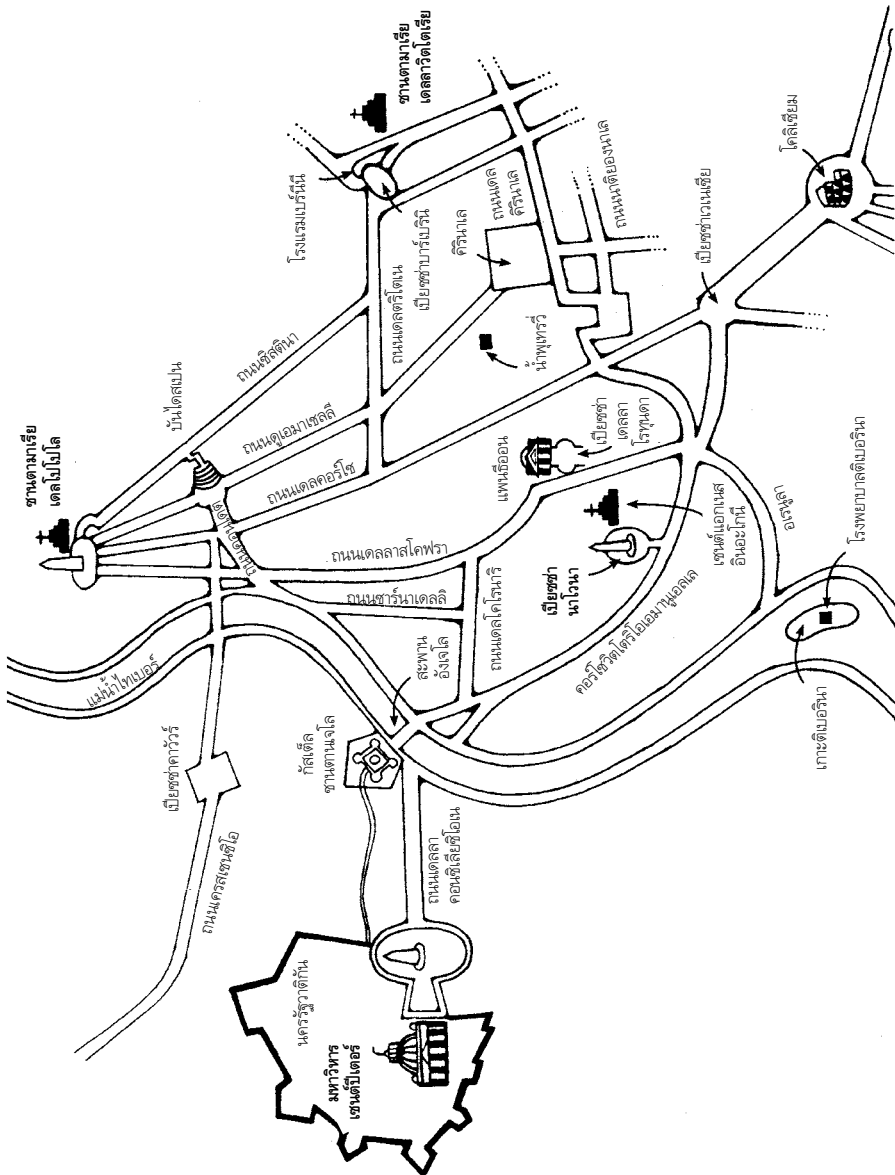
ปฏิสสารเป็นสสารที่ไม่เสถียร มันจะเกิดปฏิกิริยาทันทีที่สัมผัสกับสสารพลังทุกอย่างรวมทั้งอนุของอากาศรอบตัว เทียบได้ว่าปฏิสสารเพียง 1 กรัม จะให้พลังงานเท่ากับระเบิดนิวเคลียร์ขนาด 20 กิโลตัน ซึ่งเป็นขนาดเดียวกับระเบิดที่ถล่มเมืองฮิโรชิมาในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง

ที่ผ่านมายังมีการผลิตปฏิสสารได้เป็นปริมาณน้อยมาก ๆ (ครั้งหนึ่งเพียงไม่กี่อะตอมเท่านั้น) แต่ขณะนี้เซิร์นได้เริ่มโครงการใหม่โดยสร้างเครื่องหวนอนุภาคแอนติโปรตอนขึ้น ซึ่งจะเป็นเทคโนโลยีก้าวหน้าในการผลิตปฏิสสาร เชื่อว่าเครื่องมือนี้จะสามารถผลิตปฏิสสารได้ในปริมาณที่มากขึ้น

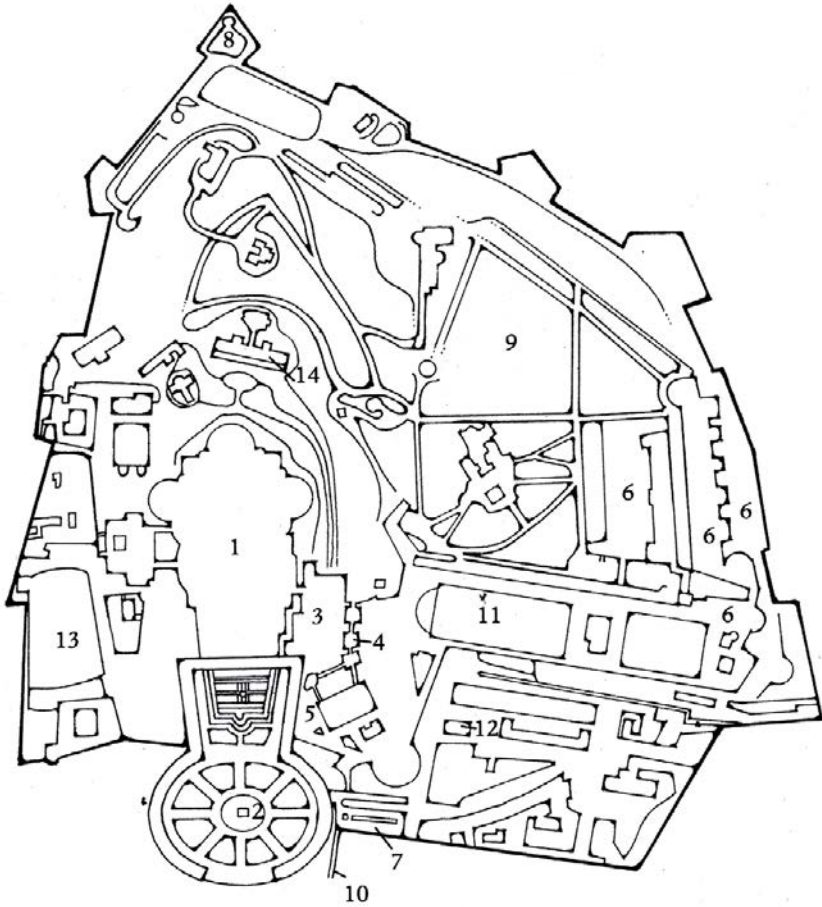
คำถามหนึ่งที่ต้องรอดูกันต่อไป คือ ปฏิสสารซึ่งเป็นสสารที่ไม่อยู่ตัวนี้จะถูกนำมาใช้สร้างประโยชน์ต่อมนุษยชาติหรือจะถูกปรับเปลี่ยนไปใช้สร้างอาวุธร้ายแรงที่สุดที่เคยมีผู้สร้างมา

¹ Antimatter หรือปฏิสสาร เป็นสสารที่ประกอบด้วยอนุภาคต่าง ๆ ที่เป็นปฏิยานุภาคของอนุภาคพื้นฐาน (Fundamental particle) แต่มีประจุไฟฟ้าและคุณสมบัติทางควอนตัมตรงกันข้าม ตัวอย่างเช่น ปฏิสสารของไฮโดรเจน จะประกอบด้วยแอนติโปรตอน (p^-) เป็นแกนกลาง (Nucleus) และมีอนุภาคโพสิตรอน (e^+) วิ่งวนโคจรรอบอยู่โดยรอบ อนึ่ง การเกิดปฏิสสารนั้นมักเกิดเป็นคู่กับสสารปกติ (Pair) ดังนั้นมันจึงจะกลับรวมตัวกันเป็นสสารปกติได้โดยพลัน

กรุงโรมยุคปัจจุบัน

นครรัฐวาติกัน

1. มหาวิหารเซนต์ปีเตอร์	8. สนามจอดเฮลิคอปเตอร์
2. จัตุรัสเซนต์ปีเตอร์	9. อุทยาน
3. วัดน้อยซิสติน	10. ปาสเซตโต
4. ลานบอร์เจีย	11. ลานชมทัศนียภาพ
5. ห้องทรงงานสมเด็จพระสันตะปาปา	12. ที่ทำการไปรษณีย์กลาง
6. พิพิธภัณฑ์สถานวาติกัน	13. ห้องพระโรงสำหรับสมเด็จพระสันตะปาปาเสด็จออก
7. สำนักงานบัญชาการทหารองครักษ์สวิส	14. ทำเนียบรัฐ

บทนำ

นักพิสิกส์ เลโอนาร์โด เวตรา ได้กลืนเนื้อใหม่ และรู้ว่า นั่นเป็นกลืนเนื้อของตนเอง เขาจ้องมองร่างดำทะมึนที่ชะงักอยู่เหนือตัวเขาด้วยความตื่นกลัว “เกิดการอะไร!”

“ลาซิอาเว” เสียงแหบห้าวตอบ “รหัสผ่าน”

“แต่...ฉันไม่...”

ผู้บุกรุกกดนาบบลงมาอีก เขาดำดวลอาวุธร้อนน่านาบบนอกของเวตรา มีเสียงฉ่าของเนื้อใหม่ไฟ

เวตราร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด “ไม่มีรหัสผ่าน!” เขาารู้สึกว่าตนเองเริ่มล่องลอยไปสู่ภาวะไร้สติ

ร่างนั้นจ้องมองมา “เนอ อเวอไว เปรา ข้าก็เกรงว่าจะเป็นเช่นนั้น”

เวตราดิ้นรนครั้งสุดท้าย แต่ความมืดกลับโอบรอบใกล้เข้ามา ลึ่งปลอบโยนประการเดียวก็คือได้รู้ว่าผู้จู่โจมจะไม่มีวันได้สิ่งที่มันต้องการ หากชั่วครู่ต่อมา ร่างนั้นก็ชักมีดคมขึ้นมาจอบนใบหน้าของเวตรา คมมีดล่องไปมา และกรี๊ดผ่าลงอย่างซ้ำนิชานาญ

“ด้วยความรักแห่งพระเจ้า!” เวตรากรี๊ดร้อง แต่ก็สายเกินไป

1

เหนือ บันไดชั้นสูงสุดของมหาพีระมิดแห่งกิซา หญิงสาวหัวเราะรำและตะโกนลงมาหาเขา “โรเบิร์ต รีบหน่อยซีคะ! แหม ฉันน่าจะแต่งงานกับคนที่หนุ่มกว่านี้นะ!” รอยยิ้มของเธอดูจะมีเวทมนตร์

เขาพยายามจะตามให้ทัน แต่ขาของเขาแข็งดั่งหิน “รอผมด้วย” เขาขอร้อง “นะ...”

ขณะที่ปีนขึ้นไป สายตาของเขาก็เริ่มพร่ามัว มีเสียงกึกก้องดังอยู่ในหู เราต้องตามเธอให้ทัน! แต่พอเขาเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวก็หายไป ตรงที่เธอเคยอยู่กลายเป็นชายชราฟันผุหลอ ชายชรามองลงมา ห่อริมฝีปาก นิ้วหน้าอย่างเดิวยดาย แล้วร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด เสียงของแกดังกึกก้องไปทั่วทะเลทรายแห่งนั้น

โรเบิร์ต แลงดอน ตกใจตื่นจากฝันร้าย โทรศัพท์ข้างเตียงกำลังกรีดก้อง เขายกหูขึ้นรับอย่างงงวย

“ฮัลโล”

“ผมกำลังตามหาโรเบิร์ต แลงดอน ครับ” เสียงผู้ชายพูด

แลงดอนลุกขึ้นนั่งบนเตียงอันว่างเปล่า และพยายามเรียกสติกลับคืน “นี่...โรเบิร์ต แลงดอน พูดครับ” เขาเหลือบมองที่นาฬิกาดิจิทัล ดีไซน์แบบดึกดำบรรพ์

“ผมต้องพบคุณเป็นการด่วน”

“นั่นใครพูดครับ”

“ผมชื่อแมกซ์มีเลียน โคห์เลอร์ ผมเป็นนักฟิสิกส์อนุภาคไม่ต่อเนือง”

“เป็นอะไรนะครับ” แลงดอนจับใจความไม่ได้ “คุณแน่ใจนะว่าคุณโทรหาแลงดอนถูกคน”

“คุณเป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนสัญลักษณ์ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด คุณ

เขียนหนังสือเกี่ยวกับศาสตร์สัญลักษณ์สามเล่ม และ...”

“คุณรู้หรือเปล่าว่านี่มันก็โง่”

“ผมขอโทษ ผมมีอะไรบางอย่างที่คุณต้องได้เห็น ผมคงอธิบายทางโทรศัพท์ไม่ได้”

แลงดอนปล่อยเสียงครางอย่างรู้ซึ่งออกมา เรื่องแบบนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้ว อันตรายอย่างหนึ่งในการเขียนหนังสือว่าด้วยสัญลักษณ์ทางศาสนาก็คือ เสียงโทรศัพท์จากกลุ่มคลังศาสนาที่ต้องการให้เขาช่วยยืนยันเครื่องหมายล่าสุดจากพระเจ้าเดือนก่อน นักเดินธำเบ็ลสิ่งผ้าจากโอคลาโฮมาสัญญาว่าจะมอบเพชรที่เลิศที่สุดในชีวิตของเขา หากเขาบินลงมาและยืนยันความเป็นทางเขนของแท้ซึ่งปรากฏอยู่บนผ้าปูที่นอนของเธออย่างน้อยศรัทธันัก แลงดอนเรียกมันว่า*ผ้าห่อศพแห่งทูลซา*¹

“คุณได้เบอร์โทรศัพท์ผมมาได้ยังไงนี้” แลงดอนพยายามจะสุภาพแม้เป็นช่วงเวลาอย่างนี้

“จากเวปไซด์ไวด์เว็บ เว็บไซต์ของหนังสือคุณ”

แลงดอนนินหัว เขาออกจะแน่ใจว่าเว็บไซต์หนังสือของเขาไม่มีหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้าน ชายคนนี้กำลังโกหกชัดๆ

“ผมต้องพบคุณนะ” ผู้ที่โทรมายืนกราน “ผมยินดีจ่ายอย่างงาม”

คราวนี้แลงดอนหัวเสียเอาจริง ๆ “เสียใจนะคุณ แต่ผมนะ...”

“ถ้าคุณออกเดินทางมาทันที คุณคงมาถึงนี่ตอน...”

“ผมไม่ไปไหนทั้งนั้น! นี่มันเพิ่งตีห้าเองนะ!” แลงดอนวางหูแล้วล้มตัวลงนอน เขาหลับตาลงและพยายามจะหลับต่อ แต่ไร้ประโยชน์ ความฝันติดตรึงอยู่ในจิตใจ เขาคว้าเสื้อคลุมมาสวมอย่างไม่เต็มใจนัก แล้วลงไปข้างล่าง

โรเบิร์ต แลงดอน เดินเท้าเปล่าไปในบ้านแบบวิกตอเรียในแมสซาชูเซตส์ที่เขาอยู่เพียงลำพัง และเยียวยาอาการนอนไม่หลับแบบที่เคยทำ นั่นคือซงเนสส์เล่าควิกร้อนๆ ถ้วยหนึ่ง พระจันทร์เดือนเมษายนหลายแสงผ่านหน้าต่างมูขุทอดจับลงบนพรมแบบตะวันตก เพื่อนร่วมงานของแลงดอนมักล้อว่าบ้านของเขาเหมือนพิพิธภัณฑ์มานุษยวิทยามากกว่าเป็นบ้าน บนหิ้งบนชั้นมีแต่ศาสนวัตถุจากทั่วโลก เช่น *เอคูอาบา* จากกานา ทางเขนทองจากสเปน เทวรูปอารยธรรมชาวเกาะโซคลาติสในทะเลอีเจียน และแม้แต่*บ็อกคูล* ที่หอยากจากเกาะบอร์เนียว สัญลักษณ์

¹Tulsa เมืองทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐโอคลาโฮมา สหรัฐอเมริกา Shroud of Tulsa หรือผ้าห่อศพแห่งทูลซา เป็นการล้อเลียน Shroud of Turin หรือผ้าห่อศพแห่งตูรินในอิตาลี ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นผ้าห่อศพพระเยซู

แห่งความเป็นหนุ่มตลอดกาลของนักบวชหนุ่ม

ขณะที่แสงดอนทุดตัวลงนั่งบนหีบทองเหลืองขนาดใหญ่ของมหาฤๅษีและลิ้มรสช็อกโกแลตอุ่นๆ อยู่ นั่น บานหน้าต่างमुखที่สะท้อนภาพของเขาเอง ภาพนั้นดูบิดเบี้ยวและเขียวชด...ยังกับผี ผีแก่ๆ เขานึก เตือนตัวเองอย่างโหดร้ายว่า วิญญาณแห่งความหนุ่มเข้าไปซุกอยู่ในเปลือกแห่งความตายเสียแล้ว

แม้จะไม่ได้หล่อนักหนาถ้าว่าตามที่เขานิยามกัน แต่แสงดอนในวัยสี่สิบก็มีสิ่งที่เพื่อนร่วมงานสตรีของเขาเรียกว่าเสน่ห์แบบ ‘คงแก่เรียน’ เริ่มมีปอยผมสีเทาแทรกอยู่ในเรือนผมสีน้ำตาลหนาของเขา นัยน์ตาสีฟ้าที่มอมเหมื่อนจะคันหา เสี่ยงกังวลวนลึกจับใจ และรอยยิ้มเข้มแข็งแบบไร้กังวลของนักกีฬามหาวิทยาลัย แสงดอนเคยเป็นนักดำน้ำทีมโรงเรียนเตรียมอุดมและมหาวิทยาลัย จึงยังมีร่างกายแบบนักว่ายน้ำเป็นร่างกระชับสูงหกฟุต และยังคงดูแลตนเองด้วยการลงว่ายน้ำวันละห้าสิบรอบในสระว่ายน้ำของมหาวิทยาลัย

เพื่อน ๆ ของแสงดอนเห็นว่าเขาเป็นคนลึกลับอยู่หน่อยๆ เสมอมา เป็นบุรุษหลายยุค ในช่วงสุดสัปดาห์อาจจะเห็นเขาใส่กางเกงบลูยีนเดินปล่อยอารมณ์อยู่บนลานระหว่างอาคารเรียน ถกกับนักศึกษาเรื่องคอมพิวเตอร์กราฟิกหรือไม่ก็ประวัติศาสตร์ศาสนา แต่ช่วงอื่นๆ ก็อาจเห็นเขาในเสื้อขนสัตว์แฮร์ริสและเสื้อกั๊กผ้าขนสัตว์ มีภาพปรากฏอยู่ในหน้านิตยสารศิลปะระดับบนในงานเปิดพิพิธภัณฑ์ที่เขาได้รับเชิญไปบรรยาย

แม้จะได้ชื่อว่าเป็นครูที่ออกจะจริงจังและเข้มงวดเรื่องระเบียบวินัย แสงดอนก็เป็นคนแรกที่ทำให้การสนับสนุนสิ่งที่เขายกย่องว่าเป็น ‘ศิลปะที่สูญหายของความสนุกสนานแบบดี ๆ และสะอาด’ เขาเฟลิดเฟลินกับกิจกรรมยามว่างด้วยความคลั่งไคล้จนใครเห็นก็อดรู้สึกสนุกตามไปด้วยไม่ได้ จึงทำให้เขาได้รับการยอมรับเหมือนพี่น้องในหมู่นักศึกษา เขามีสมญาในมหาวิทยาลัยว่า ‘อาจารย์โลมา’ ซึ่งหมายถึงทั้งความมีอัยยัคและสามารถอันเป็นที่เล้าลือในการดำลงไปในสระ และใช้ทักษะเอาชนะทีมฝ่ายตรงข้ามทั้งทีมได้ในการแข่งขันโปโลน้ำหนัดหนึ่ง

ขณะที่แสงดอนนั่งเหม่อมองไปในความมืดอยู่เพียงลำพัง ความเจ็บปวดสัดในบ้านของเขาก็ถูกทำลายลงอีก คราวนี้เป็นเสียงกริ่งจากเครื่องโทรสาร ด้วยความอ่อนล้าเกินกว่าจะรู้สึกหงุดหงิด แสงดอนได้แต่ผินหัวเราะออกมาเบาๆ อย่างเห็น้อยหน่าย

บรรดาสาวกของพระเจ้านี่ เขานึก รอคอยพระเมสสิอาห์มาถึงสองพันปีแล้ว ก็ยังดิ้นดันเหลือกำลัง

เขาเอาถ้วยเปล่าไปเก็บในครัวอย่างอ่อนล้า แล้วค่อยๆ เดินไปที่โต๊ะทำงาน

ไม้อีก มีโทรสารเข้ามาอยู่ในถาดรับ เขาถอนใจเฮือก หยิบกระดาษโทรสารขึ้นมาดู แล้วพับพลัน เขาก็เกิดอาการคลื่นเหียน

ภาพในหน้ากระดาษเป็นศพมนุษย์ ร่างนั้นเปลือยเปลือย ศีรษะถูกบิดจนหันกลับไปด้านหลัง บนแผ่นอกของผู้ตายเป็นรอยไหม้नाกแล้ว ชายผู้นั้นถูกประทับตรา...เป็นรูปรอยคำคำหนึ่ง เป็นคำที่แสงดอนรู้จักดี รู้จักดีมากเลยละ เขาจ้องมองตัวอักษรที่ประทับอยู่บนร่างนั้นด้วยความไม่เชื่อสายตา

นิพนธ์

“อีลลูมินาติ” เขาเอ่ยตะกุกตะกัก หัวใจเต้นแรง เป็นไปไม่ได้...

ด้วยความหวาดเกรงในสิ่งที่เขากำลังจะได้ประจักษ์ แสงดอนหมุนแผ่นกระดาษโทรสารนั้นไป 180 องศาอย่างช้าๆ เขามองดูคำคำนั้นกลับหัว

แล้วทันใดลมหายใจของเขาก็หยุดชะงัก เหมือนถูกรถบรรทุกชน แทบไม่เชื่อสายตาตนเอง เขาหมุนแผ่นโทรสารนั้นอีกครั้ง อ่านตราที่ประทับนั้นจากด้านที่ถูกต้อง แล้วก็จากด้านกลับหัว

“อีลลูมินาติ” เขาพิมพ์

แสงดอนทรุดตัวลงบนเก้าอี้ด้วยความตะลึงงัน เขานั่งนิ่งอยู่ชั่วครู่ด้วยความรู้สึกสับสนอย่างยิ่ง แล้วสายตาของเขาก็ค่อยๆ เลื่อนไปจับที่แสงไฟสีแดงซึ่งกะพริบวาบอยู่บนเครื่องโทรสาร ใครก็ตามที่ส่งโทรสารแผ่นนี้มายังรออยู่ในสาย...รอที่จะคุยด้วย แสงดอนจ้องมองแสงกะพริบวาบนั้นอยู่นาน

แล้วเขาก็เอื้อมมือที่สั่นระริกไปรับสาย

2

“ตอนนี้ คุณสนใจแล้วละสิ ไซ้หม” เสียงผู้ชายพูดเมื่อแสงดอนรับสายในที่สุด
“ใช่ซีครับ คุณทำได้ร้ายกาจมาก คุณอยากอธิบายใหม่ว่ามันอะไรกัน”

“ผมพยายามจะบอกคุณก่อนหน้านี้แล้ว” เสียงนั้นกระดังแข็งเหมือนเครื่องจักร “ผมเป็นนักฟิสิกส์ ดูเลขศูนย์วิจัยอยู่ เกิดฆาตกรรมขึ้นที่นี่ คุณเห็นศพแล้วนี่”

“คุณหาผมพบได้ยังไง” แสงดอนใจไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว ความคิดจิตใจของเขากำลังวิ่งหนีภาพที่เห็นในโทรทัศน์

“ผมบอกคุณแล้ว จากเวปไซด์ไวต์เว็บ เว็บไซต์หนังสือของคุณเง ดิอาร์ท ออฟดิอีลลูมินาติ (ศิลปะแห่งกลุ่มอีลลูมินาติ)”

แสงดอนพยายามรวบรวมความคิดของตนเอง พูดได้ว่าหนังสือของเขาไม่ได้เป็นที่รู้จักในแวดวงวรรณกรรมทั่วไป แต่ก็มีผู้สนใจติดตามงานของเขาพอสมควรทางอินเทอร์เน็ต ทว่าคำกล่าวอ้างของผู้ที่โทร.มาก็ยังฟังไม่ขึ้น “ในเว็บนั้นไม่มีข้อมูลสถานที่ที่ติดต่อนีนา” แสงดอนเอ่ยอย่างท้าทาย “ผมแน่ใจ”

“ผมมีคินในท้องทดลองที่นี้ซึ่งเชี่ยวชาญมากในการค้นข้อมูลผู้ใช้ออกมาจากเว็บ”

แสงดอนยังสงสัย “ฟังเหมือนท้องทดลองของคุณรู้เรื่องเว็บมากนักงั้นแหละ”

“ก็สมควรอยู่” ชายคนนั้นตอบกลับ “เราเป็นผู้คิดค้นมันขึ้นมาเอง”

มีอะไรบางอย่างในสัมผัสเสียงของชายคนหนึ่งที่บอกแสงดอนว่าเขาไม่ได้ล้อเล่น

“ผมต้องพบคุณ” ผู้ที่โทร.มายืนกราน “นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะมาถกกันได้ทางโทรศัพท์ จากบอสตันมาท้องทดลองของผมใช้เวลาบินแค่ชั่วโมงเดียว”

แสงดอนยืนวิเคราะห์โทรสารในมืออยู่ในแสงสลัวของห้องทำงาน ภาพนี้

ช่างทรงพลังรุนแรงนัก เหมือนเป็นการค้นพบจารึกแห่งศตวรรษเลยทีเดียว การค้นคว้ามหาหนึ่งทศวรรษของเขาได้รับการยืนยันด้วยสัญลักษณ์หนึ่งเดียวนี้

“เป็นเรื่องด่วนนะครับ” เสียงนั้นรู้ๆ

สายตาของเลงดอนจับจ้องอยู่ที่เครื่องหมายนั้น *อีลลูมินาติ* เขาอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า งานของเขาปกติจะเป็นการศึกษาสัญลักษณ์ที่พอจะเปรียบเทียบได้ว่าเป็นซากดึกดำบรรพ์ อย่างพวกเอกสารโบราณและเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่เล่าขานกันมา หากภาพเบื้องหน้าเขาคือภาพของวันนี้ เป็นปัจจุบันกาล เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนักโบราณคดีวิทยาที่กำลังเผชิญหน้ากับไดโนเสาร์ที่มีชีวิต

“ผมถือวิสาสะส่งเครื่องบินไปรับคุณแล้ว” เสียงนั้นบอก “เครื่องคงไปถึงบอสตันภายในยี่สิบนาทีนี้”

เลงดอนรู้สึกวุ่นวายในลำคอแห้งผาก *เวลาบินหนึ่งชั่วโมง...*

“ขอภัยที่ผมถือวิสาสะอย่างนั้น” เสียงนั้นพูด “ผมต้องการให้คุณมาที่นี่”

เลงดอนก้มลงมองโทรศัพท์อีกครั้ง ตำนานเก่าแก่โบราณได้รับการยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษร ความหมายที่แฝงอยู่นั้นน่ากลัวนัก เขาต้องอย่างใจลอยผ่านหน้าต่างมูข สีสว่างแรกแห่งอรุณรุ่งทอดทะลุต้นเบิร์ชในสวนหลังบ้าน หากเข้าวันนี้ทัศนียภาพดูเปลี่ยนแปลงไป ขณะที่ความกลัวผสมกับความพึงพอใจอย่างแปลกๆ เริ่มเข้าครอบคลุมจิตใจ เลงดอนก็รู้ว่าเขาไม่มีทางเลือกอื่น

“คุณชนะ” เขาบอก “บอกมาสิครับว่า ผมต้องไปขึ้นเครื่องที่ไหน”

3

ห่าง ออกไปหลายพันไมล์ ชายสองคนกำลังพบกัน คูหาแห่งนั้นมีดทิม เป็นอาคาร
ยุคกลางสร้างด้วยหิน

“เบนเวนุโต (ขอต้อนรับ)” ชายที่เป็นคนนัดกล่าว เขานั่งอยู่ในเงามืด มอง
เข้าไปไม่เห็น “เจ้าทำสำเร็จไหม”

“ซิ (ครับ)” ร่างทะมึนนั่นตอบ “เปอร์เฟคตาเมนเต (สำเร็จเรียบร้อย)”
คำพูดของเขาแข่งกระด้างดุจผาหิน

“และประกาศใจแจ้งชนิตไม่ต้องสงสัยเลยใช่ไหมว่าเป็นฝีมือใคร”

“แน่นอนครับ”

“เยี่ยม เจ้าได้สิ่งที่ข้าขอไว้ไหม”

นัยน์ตาของนักฆ่าเป็นประกายวาว ดำดั่งน้ำมันดิบ เขาหยิบเครื่องมือ
อิเล็กทรอนิกส์หนัก ๆ ออกมาวางลงบนโต๊ะ

ชายในเงามืดมีท่าทีพึงใจ “เจ้าทำได้ดี”

“การรับใช้กลุ่มภราดรถือเป็นเกียรติยิ่ง” นักฆ่ากล่าว

“ขั้นที่สองใกล้จะเริ่มต้น จงไปพักผ่อนก่อน คืบนี้แล้วที่เราจะเปลี่ยนแปลง
โลก”

4

รถซาบ 900 เอส ของโรเบิร์ต แลงดอน วิ่งจิวออกจากอุโมงค์คัลลาแฮนเข้าสู่ด้านตะวันออกของอ่าวบอสตันใกล้ทางเข้าสนามบิลโลแกน แลงดอนสำรวจทิศทางเขาพบถนนเอวีเอชั่น แล้วเลี้ยวซ้ายผ่านอาคารเก่าของสายการบินอีสเทิร์นแอร์ไลน์ส ผ่านถนนทางเข้าไปราวสามร้อยเมตรก็มองเห็นโรงเก็บเครื่องบินรางๆ อยู่ในความมืด มีเลข ‘4’ ขนาดใหญ่เขียนไว้บนโรงเก็บ เขาเลี้ยวรถเข้าจอดอยู่ที่จอดรถแล้วออกจากรถ

ชายใบหน้ากลมในชุดนักบินสีฟ้าไพล่ออกมาจากด้านหลังอาคาร “โรเบิร์ต แลงดอน ใช่ไหมครับ” เขาร้องถาม เสียงของชายผู้นี้ดูเป็นมิตรใจสำเนียงที่แลงดอนจับไม่ได้ว่าเขามาจากไหน

“ใช่ครับ ผมเอง” แลงดอนบอก ล็อกกุญแจรถ

“มาได้เวลาเหมาะเหม็งทีเดียว” ชายผู้นั้นกล่าว “ผมเพิ่งจะลงจอดพอดี กรุณาตามผมมาเลยครับ”

ขณะเดินอ้อมอาคาร แลงดอนรู้สึกเครียดๆ เขาไม่ค่อยคุ้นเคยกับการรับโทรศัพท์แปลกๆ และการนัดพบกันลับๆ กับคนแปลกหน้าแบบนี้ ความที่ไม่รู้ว่า จะพบอะไรบ้าง เขาจึงสวมชุดที่ใส่สอนหนังสือปกติ กางเกงผ้าชีโนลส์¹ เสื้อคอเต่า และแจ็กเก็ตสูทผ้าขนสัตว์ยี่ห้อแฮร์ริส ระหว่างที่เดิน เขานึกถึงเตโทรสารในกระเป๋าสีเสื้อแจ็กเก็ต ยังไม่อาจทำให้เชื่อในภาพที่เห็น

นักบินดูจะจับความกังวลของแลงดอนได้ “คุณมีปัญหากับการบินหรือเปล่าครับนี่”

“อ้อ เปล่าครับ” แลงดอนตอบ *ศพที่ถูกดีตราต่างหากที่เป็นปัญหาสำหรับ*

¹ Chinos เป็นกางเกงที่ตัดด้วยผ้าที่เรียกว่าชีโนลส์ เป็นผ้าฝ้ายทอหลายสอง ส่วนใหญ่เป็นสี kaki

ผม การบินนะ ผมรับมือได้

ชายผู้นั้นนำแสงดอนเดินไปตามความยาวของโรงเก็บ อ้อมมุมอาคารออกสู่ทางวิ่งสำหรับเครื่องบิน

แสงดอนหยุดก็ระหว่างทาง และจ้องมองไปยังอากาศยานที่จอดนิ่งอยู่บนพื้นทางวิ่ง “เราจะนั่งไอ้เครื่องบินนั้นไปหรือครับ”

ชายคนนั้นยิ้มกริ่ม “ชอบไหมครับ”

แสงดอนจ้องอยู่ครู่ใหญ่ “ชอบไหมนะหรือ ว่าแต่มันคืออะไรหรือครับ”

ยานที่จอดอยู่เบื้องหน้าทั้งคู่มีขนาดมโหฬาร ชวนให้นึกไปถึงยานขนส่งอวกาศอยู่หน่อยๆ เว้นแต่ส่วนบนถูกเชื่อมออกจนเรียบแบนสนิท มันดูเหมือนลิ้นขนาดมหึมาขณะจอดนิ่งอยู่บนทางวิ่ง ความคิดแรกของแสงดอนคือคิดว่าเขาต้องขึ้นไปแน่ๆ ดูเหมือนความสามารถในการบินขึ้นได้ของยานลำนี้จะเท่ากับรถยนต์บูจิก เพราะมันแทบไม่มีปีกให้เห็น นอกจากครีบสั้นๆ สองครีบทางด้านหลังของลำตัวยานทางเลี้ยวหนึ่งไหลออกมาจากส่วนท้าย ส่วนอื่นที่เหลือก็คือลำตัวยาน ยาวประมาณหกสิบเมตรจากด้านหน้าจรดด้านหลัง ไม่มีหน้าต่าง ไม่มีอะไรเลย นอกจากลำตัวยาน

“เติมน้ำมันเต็มถังจะมีน้ำหนักสองแสนห้าหมื่นกิโล” นักบินแจ้ง ท่าทางเหมือนพ่อที่กำลังคุยโม้เรื่องลูกที่เพิ่งเกิด “ใช้ไฮโดรเจนเหลวเป็นเชื้อเพลิง ตัวเครื่องด้านนอกเป็นไทเทเนียมผสมกับซิลิคอนคาร์ไบด์ไฟเบอร์ อัตราส่วนแรงขับเคลื่อนต่อน้ำหนักเท่ากับ 20:1 เครื่องบินไอพ่นส่วนใหญ่อยู่ที่ 7:1 ท่านผู้อำนวยการต้องอยากพบคุณเป็นการด่วนจ้ะแน่ ปกติท่านไม่ส่งเจ้ารุ่นใหญ่อย่างนี้มาหรอก”

“ไอ้เจ้านี่บินได้แน่รี” แสงดอนถาม

นักบินยิ้ม “อ้อ ได้ซีครับ” เขาพาแสงดอนตัดข้ามลานวิ่งตรงไปยังเครื่องบิน “ผมพอรู้หรือว่ามันดูน่าตื่นตาตื่นใจไปหน่อย แต่คุณน่าจะทำความคุ้นเคยกับมันไว้ดีกว่านะ ภายในห้าปี เครื่องบินทุกลำที่คุณเห็นก็จะเป็นไอ้หนูพวกนี้แหละ -เอชเอสซีที-หรือยานขนส่งพลเรือนความเร็วสูง ห้องทดลองของเราเป็นหนึ่งในกลุ่มแรกที่เป็นเจ้าของไอ้หนูนี้”

ห้องทดลองที่ว่านี้คงน่าดูไม่เบาแน่ แสงดอนนึก

“ลำนี้เป็นต้นแบบของโบอิงเอ็กซ์-33” นักบินยังคุยต่อ “แต่ยังมีแบบอื่นๆ อีกหลายสิบ มีทั้งแบบยานอวกาศแห่งชาติ สแครมเจ็ต² ของรัสเซีย ของอังกฤษ

² Scramjet เครื่องบินไอพ่นที่บินด้วยความเร็วเหนือเสียงมากหลายเท่า และน้ำมันจะถูกเผาไหม้ในอากาศที่ยังมีความเร็วเหนือเสียงอยู่ Scramjet มาจากตัวย่อของคำว่า Supersonic Combustion และ Ramjet

ก็มีโฮตอล³ นี่แหละครับอนาคต ขอเวลาอีกหน่อยเดี๋ยวก็พร้อมจะเปิดตัวสู่ภาคเอกชน แล้วคุณก็จับลาเครื่องบินไอพ่นแบบเก่าได้เลย”

แสงดอนมองดูยานนั้นอย่างแหงๆ “ผมว่าผมชอบเครื่องบินไอพ่นแบบเก่ามากกว่านะ”

นักบินขึ้นไปยังทางขึ้น “เชิญทางนี้ครับ คุณแสงดอน ก้าวดี ๆ นะครับ”

สักพัก แสงดอนก็ขึ้นมานั่งอยู่ในห้องผู้โดยสารอันโล่งว่าง นักบินจับเขานั่งคาดเข็มขัดตรงที่นั่งแถวหน้า แล้วหายเข้าไปทางตอนหน้าของอากาศยาน

ห้องผู้โดยสารเองหน้าต่างาเหมือนในเครื่องบินพาณิชย์ขนาดใหญ่ที่มีลำตัวกว้างอย่างน่าประหลาดใจ ยกเว้นอย่างเดียวคือไม่มีหน้าต่าง ซึ่งทำให้แสงดอนรู้สึกไม่สบายใจ เขาถูกอาการกลัวที่แคบแบบอ่อนๆ ตามหลอนมาตลอดชีวิต เป็นสิ่งที่หลงเหลือมาจากเหตุการณ์ในวัยเด็กที่เขาไม่เคยเอาชนะมันได้เลย

ความกลัวพื้นที่ที่ถูกปิดล้อมของแสงดอนไม่ได้ถึงกับทำให้รู้สึกหมดเรี่ยวแรงหากทำให้เขารู้สึกอึดอัดเสมอ และจะค่อยๆ ปรากฏอาการให้เห็น เขาจึงหลีกเลี่ยงกีฬาที่อยู่ในสถานที่ปิดล้อม อย่างแรกเกิดบอลลหรือสควอช และพึงใจที่จะจ่ายทรัพย์สินก้อนหนึ่งเพื่อซื้อบ้านแบบวิกตอเรียเพดานสูงและโปร่งสบาย แม้ว่าทางมหาวิทยาลัยจะมีบ้านพักอาจารย์ราคาประหยัดให้ แสงดอนยังคาดเดาว่าความชื่นชอบโลกศิลปะตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กคงเกิดมาจากความพอใจพื้นที่เปิดโล่งกว้างขวางของพิพิธภัณฑ์นั้นเอง

เสียงเครื่องยนต์เริ่มคำรามดังอยู่เบื้องล่างเขา ทำให้เครื่องกระตุกสั่นไปทั้งลำ แสงดอนกลักรลื่นความรู้สึกและเตรียมพร้อม เขารู้สึกว่าเครื่องบินเริ่มเคลื่อนตัวบนทางวิ่งช้าๆ เสียงดนตรีแบบคันทรี่ดังขึ้นเบาๆ เหนือศีรษะ

โทรศัพท์บนผนังข้างๆ เขาดังสั้นๆ สองครั้ง แสงดอนยกหูรับ

“ฮัลโล”

“นั่งสบายมั๊ยครับ คุณแสงดอน”

“ไม่เลยครับ”

“ทำให้สบายเถอะครับเราจะไปถึงที่นั่นภายในชั่วโมงเดียว”

“ว่าแต่ที่นั่นนะ มันที่ไหนกันแน่หรือครับ” แสงดอนถาม เพิ่งนึกได้ว่า เขายังไม่รู้เลยว่ากำลังมุ่งหน้าไปไหน

³ HOTOL มาจากตัวย่อของคำว่า Horizontal Takeoff/Horizontal Landing เป็นยานอวกาศต้นแบบที่คิดค้นโดยบริษัทบริติชแอโรสเปซ

“เจนีวาคับ” นักบินตอบ เร่งเครื่องยนต์ขึ้น “ศูนย์ทดลองอยู่ในเจนีวา”
 “เจนีวา” แลงดอนพูดซ้ำ รู้สึกดีขึ้นนิดหนึ่ง “ทางตอนเหนือของรัฐนิวยอร์ก
 ที่จริงครอบคลุมผมอยู่ใกล้ๆ ทะเลสาบเซเนกา แต่ไม่รู้ว่าที่เจนีวามีศูนย์ทดลอง
 ทางฟิสิกส์อยู่ด้วย”

นักบินหัวเราะ “ไม่ใช่เจนีวา นิวยอร์กคับ คุณแลงดอน เจนีวา สวิต-
 เซอร์แลนด์”

กว่าจะเข้าใจถ้อยคำนั้นได้ก็ใช้เวลาอยู่ชั่วครู่ใหญ่ “สวิตเซอร์แลนด์”
 แลงดอนรู้สึกว่่าซีพจรเต้นระส่ำ “ผมนี้ว่าคุณบอกว่าศูนย์ทดลองอยู่ห่างไปแค่
 ชั่วโมเมนต์เดียว!”

“ใช่คับ คุณแลงดอน” นักบินหัวเราะเบาๆ “เครื่องบินลำนี้บินได้สิบห้า
 มัค⁴คับ”

⁴ Mach หรือ Mach number คือหน่วยความเร็วของสิ่งหนึ่งเมื่อเทียบกับความเร็วของเสียง ได้มาจากชื่อ
 ของ Ernst Mach (1838 - 1916) นักฟิสิกส์ชาวออสเตรีย

5

UU ถนนสายจอบแจแห่งหนึ่งในยุโรป นักฆ่าเลี้ยวเลาะฝ่าฝูงชน เขาเป็นชาย ผู้ทรงพลัง ผิวเข้มคล้ำแข็งแรง ปราดเปรียวว่องไวขัดกับรูปร่าง กล้ามเนื้อในกาย ยังตึงแข็งจากความตื่นเต้นในการนัดพบ

เรื่องเป็นไปด้วยดี เขาบอกตนเอง แม้ผู้ว่าจ้างยังไม่เคยเปิดเผยโฉมหน้า นักฆ่าก็รู้สึกเป็นเกียรติที่ได้ปรากฏตัวต่อหน้าเขา มันเพียงจะลึบหัววันจริง ๆ นะหรือ ตั้งแต่ผู้ว่าจ้างติดต่อเขามาครั้งแรก นักฆ่ายังคงจดจำทุกถ้อยคำจากการคุยกัน ทางโทรศัพท์...

“ข้าชื่อเจนนัส” ผู้ที่โทรศัพท์มากล่าว “เราเป็นดุษฎีนิเทศ เรามีศัตรูร่วมกัน ข้าได้ยืนยันว่าความชำนาญของเจ้ามีไว้ให้ข้าจ้าง”

“ขึ้นอยู่กับว่าท่านเป็นตัวแทนผู้ใด” นักฆ่าตอบ

ผู้ที่โทรมาแจ้งเขา

“นี่ท่านคิดจะล้อเล่นใช่ไหม”

“เห็นได้ว่าเจ้ารู้จักชื่อของพวกเรา” ผู้ที่โทรมาตอบ

“รู้จักแน่ กลุ่มฆาตรกรเลื่องลือจนกลายเป็นตำนาน”

“แต่ถึงอย่างนั้น เจ้าก็ยังไม่รู้ลึกซึ้งว่าข้าเป็นตัวจริงหรือเปล่า”

“ใครๆ ก็รู้ว่ากลุ่มฆาตรกรลึกลับสลายไปแล้ว”

“เป็นเพียงกลลวง ศัตรูที่อันตรายที่สุดคือศัตรูที่ไม่มีใครเกรงกลัว”

นักฆ่ายังคงไม่มั่นใจ “กลุ่มฆาตรกรยังคงอยู่”

“เป็นขบวนการลับที่ลึกยิ่งกว่าแต่ก่อน เราฝังรากแทรกซึมในทุกสิ่งที่คุณเจอ...แม้แต่ปราการศักดิ์สิทธิ์ของศัตรูอันจริงแท้ที่สุดของพวกเรา”

“เป็นไปได้ สิ่งเหล่านั้นไม่อาจถูกทำลายได้”

“เมื่อมเงาเราแผ่ไกล”

“เงื้อมเงาใครก็แผ่ไกลไม่ได้ขนาดนั้น”

“เจ้าจะเชื่อในเร็ววันนี้ การแสดงพลังอำนาจแห่งกลุ่มภราดรที่ไม่อาจแย้งได้นั้น ปรากฏเป็นที่ประจักษ์แล้ว เป็นปฏิบัติการโดดๆ ที่ทั้งทรยศหักหลังและพิสูจน์ให้เห็นจริง”

“ท่านทำอะไรลงไปรี”

ผู้ที่โทร. มาเล่าให้เขาฟัง

นัยน์ตาของนักฆ่าเบิกโพลง “ภารกิจที่เป็นไปไม่ได้”

วันรุ่งขึ้น หนังสือพิมพ์ทั่วโลกพาดหัวข่าวเดียวกัน นักฆ่าจึงเริ่มเลื่อมใสศรัทธา

ขณะนี้เวลาล่วงเลยมาแล้วสิบห้าวัน ศรัทธาของนักฆ่าแก่กล้าขึ้น พันจากข้อสงสัยใดๆ กลุ่มภราดรยังคงอยู่ เขานึก คำคินนี้พวกเขาจะปรากฏตัวเพื่อแสดงพลังอำนาจ

ระหว่างที่เขามุ่งหน้าไปตามถนนหลายต่อหลายสาย นัยน์ตาดำสนิทก็วาวโรจน์ด้วยสังหรณ์ หนึ่งในกลุ่มภราดรที่นำกลั้วและลึกลับที่สุดซึ่งเคยปรากฏบนพื้นโลกได้เรียกใช้เขา พวกนั้นฉลาดเลือกนัก เขานึก ชื่อเสียงเรื่องการรักษาความลับของเขาจะเป็นรองก็เพียงชื่อเสียงด้านการเอาชีวิตรอดผู้อื่นเท่านั้น

ถึงตอนนั้นเขาก็ได้รับใช้กลุ่มภราดรแล้วอย่างทรงเกียรติ เขาได้กระทำการฆาตกรรม และส่งมอบสิ่งนั้นให้แก่เจนนัสแล้วตามที่ขอ คราวนี้ก็ขึ้นอยู่กับเจนนัสที่จะใช้อำนาจของเขาจัดการให้ของสิ่งนั้นไปอยู่ในที่ที่ตั้งใจไว้

นักฆ่าพิศวงว่าเจนนัสควบคุมภารกิจอันน่าทึ่งเช่นนั้นได้อย่างไรกัน เห็นได้ชัดว่าชายผู้นั้นต้องมีโยงโยสายสัมพันธ์อยู่ข้างใน อาณาจักรแห่งกลุ่มภราดรดูจะกว้างไกลไร้ขอบเขต

เจนนัส นักฆาตกร เป็นชื่อรหัสแน่ๆ เขาสงสัยว่ามันเป็นชื่อซึ่งอ้างอิงถึงเทพสองพักตร์ของโรมัน...หรือดวงจันทร์ของดาวเสาร์กันแน่ แต่นั่นไม่ได้ทำให้อะไรแตกต่างไปหรอก เจนนัสได้แสดงพลังอำนาจอันลึกลับเกินหยั่ง เขาได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วอย่างเหนือข้อสงสัยใดๆ

ขณะที่นักฆ่าเดินไป เขาก็จินตนาการว่าบรรพบุรุษของเขาคงกำลังยื้มลงมาให้เขา วันนี้เขาได้ต่อสู้ในสมรภูมิแห่งบรรพบุรุษ เขากำลังต่อสู้กับศัตรูเดียวกันกับที่บรรพบุรุษของเขาได้ต่อสู้มาแล้วหลายยุคหลายสมัย ย้อนกลับไปได้ถึงศตวรรษที่สิบเอ็ด...เมื่อกองทัพครูเสดของศัตรูเริ่มรุกรานปล้นสะดมแผ่นดินของเขา ทั้งข่มขืนและเข่นฆ่าผู้คนของเขา ประกาศว่าพวกเขาเป็นพวกไม่บริสุทธิ์ ทำให้วิหารและเทพเจ้าของพวกเขาต้องต่างพร้อม

บรรพบุรุษของเขาได้จัดตั้งกองทัพเล็ก ๆ หากร้ายกาจขึ้นเพื่อปกป้องตนเอง กองทัพนี้มีชื่อระบือไกลไปทั่วแดนในฐานะผู้คุ้มกัน เป็นเพชรฆาตผู้ชำนาญ ซึ่งท่องไปตามดินแดนชนบทเพื่อตามล่าสังหารศัตรูคนใดที่ได้พบ ไม่เพียงแต่การฆ่าอย่างโหดร้ายเท่านั้นที่ทำให้พวกเขาเลื่องชื่อ แต่ยังรวมถึงการเฉลิมฉลองการสังหารแต่ละครั้งด้วยการทำให้ตนเองตกอยู่ในอาการมึนซึมจากการเสพยา ยาเสพติดที่พวกเขาเลือกใช้เป็นยาที่ทำให้มันเข้มข้นรุนแรง ซึ่งพวกเขาเรียกว่า ฮาซีซ

เมื่อชื่อลือกระหือรือออกไปมากเข้า กลุ่มชายผู้โหดเหี้ยมเหล่านี้ก็เป็นที่รู้จักในนามฮัสซัสซิน แปลตรงตัวว่า ‘สาวกแห่งฮาซีซ’ ชื่อฮัสซัสซินจึงมีความหมายเดียวกันกับความตายในเกือบจะทุกภาษาในโลก คำนี้ยังคงใช้มาถึงทุกวันนี้ แม้แต่ในภาษาอังกฤษยุคใหม่...หากก็คล้ายคลึงปะแห่งการฆ่า คำนี้ได้วิวัฒนาการไป

ปัจจุบันคำนี้ออกเสียงว่า ฮัสแซสซิน (ผู้ลอบสังหาร)

6

เวลา ผ่านไปหกสิบสี่นาที เมื่อโรเบิร์ต แลงดอน ซึ่งมีอาการเมาเครื่องค้างอยู่นิดหน่อยและยังตะลึงจนไม่อยากจะเชื่อ กำลังมาจากประตูเครื่องบินสู่บริเวณทางวิ่งของสนามบินที่อาบด้วยแสงแดด ลมเย็นเยียบพัดกรูกรียวเปิดเปลือกแฉีกเกิดผ้าขนสัตว์ของเขา พื้นที่ว่างโล่งนั้นทำให้เขารู้สึกสดชื่นขึ้น เขาหันตามองหุบเขาเขียวข่มโดยรอบที่มียอดเขาปกคลุมด้วยหิมะอยู่เบื้องบน

ฉันทันไปกระมัง เขาบอกตนเอง *เดี๋ยวคงตื่นขึ้นในอีกไม่กี่นาทีนี้แล้ว*

“ขอต้อนรับสู่สวิตเซอร์แลนด์ครับ” นักบินกล่าว เขาตะโกนสู่เสียงดังก้องของเครื่องยนต์เอชอีดีเอ็มที่เชื้อเพลิงลอยเป็นไอของเครื่องเอ็กซ์-33 ซึ่งลดกำลังเครื่องอยู่เบื้องหลัง

แลงดอนก้มดูนาฬิกา มันบอกเวลา 7.07 น.

“คุณเพิ่งเข้ามาหกเขตเวลา” นักบินบอก “ตอนนี้ที่นี่เลยบ่ายโมงมาแล้ว นิดหน่อย”

แลงดอนตั้งนาฬิกาใหม่

“คุณเป็นไงบ้างละ”

เขาสูบท้อง “เหมือนกินโฟมเข้าไปเลย”

นักบินพยักหน้า “เป็นอาการเมาความสูงนะครับ เราขึ้นไปถึงหกหมื่นฟุตบนนั้นคุณจะได้สามสิบเปอร์เซ็นต์ ดินที่เราบินระยะสั้นๆ ถ้าบินไปโตเกียวผมต้องนำเครื่องขึ้นสูงตั้งร้อยไมล์นะ แบบนั้นดับได้สี่พุงคุณปั่นป่วนหมดแน่”

แลงดอนพยักหน้าแค้นๆ และยอมรับว่าตนเองโชคดี เมื่อพิจารณาแล้ว เทียบบินนี้กับว่าปกติธรรมดาเอามากๆ ถ้าไม่มีการเร่งเครื่องชนิดกระตุกกระเดี้ยวแทบแตกระหว่างเครื่องทะยานขึ้น จังหวะการบินก็เรียกได้ว่าปกติทีเดียว อาจจะเจอภาวะอากาศแปรปรวนเล็กน้อยเป็นบางครั้ง และความกดอากาศที่

เปลี่ยนไปนิดหน่อยขณะเครื่องบินไต่ขึ้นสูง หากไม่มีอะไรเลยที่บ่งบอกว่าเขากำลังพุ่งทะยานผ่านอากาศด้วยความเร็วอันน่าตะลึงงันถึง 11,000 ไมล์ต่อชั่วโมง

ทีมช่างเทคนิคเร่งรุดมาบนทางวิ่งเพื่อดูแลเจ้าเอกซ์-33 นักบินพาเลงดอนไปขึ้นรถเปอโยต์ซีดานสีดำที่จอดอยู่ในลานจอดรถข้างๆ หอควบคุม ลักพักต่อมาทั้งคู่ก็เร่งความเร็วรถแล่นมาบนถนนคอนกรีตซึ่งตัดข้ามหุบเขา มองเห็นกลุ่มอาคารวางๆ อยู่ในระยะไกล พุ่งหน้าปราโหว่ผ่านไปอยู่ภายนอกรถ

เลงดอนจ้องมองอย่างไม่เชื่อสายตา เมื่อนักบินเหยียบคันเร่งจนมาตรวัดความเร็วขึ้นสูงถึง 170 กิโลเมตรต่อชั่วโมง มากกว่า 100 ไมล์ต่อชั่วโมง *เจ้าหมอนี่มีอะไรกับความเร็วมั๊ง* เขาพิศวง

“อีกห้ากิโลเมตรก็ถึงศูนย์ทดลองแล้วครับ” นักบินบอก “ผมจะพาคุณไปถึงที่นั่นภายในสองนาที”

เลงดอนความหาเขม้ชัดนิรภัยไม่พบ *ทำไมไม่ใช้เวลาสามนาทีแล้วให้เราไปถึงที่นั่นโดยยังมีชีวิตอยู่เล่า*

รถยังคงตะบึงต่อไป

“คุณชอบรีบบ้างไหมครับ” นักบินถาม ยัดคาสเล็ตกลับหนึ่งเข้าไปในช่องใส่เทปเสียงผู้หญิงเริ่มต้นร้อง “อีตส์จัสต์เดอะเพียร์ออฟบีอิงอะโลน...(เป็นเพียงความกลัวที่จะอยู่ลำพัง...)”

ไม่มีความกลัวหรอกที่นี่ เลงดอนนึกอย่างใจลอย เพื่อนร่วมงานผู้หญิงมักเหยาะว่า วัตถุมีค่าควรจะอยู่ในพิพิธภัณฑ์ที่เขาสะสมไว้นั้น ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความพยายามทำให้บ้านว่างๆ โลงๆ เต็มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด บ้านที่พวกนั้นยืนยันว่า ถ้ามีผู้หญิงมาอยู่สักคนก็จะดีอย่างยิ่ง เลงดอนได้แต่หัวเราะเหมือนเป็นเรื่องไม่สำคัญ แถมยังเตือนความจำเพื่อนพวกนั้นว่าเขามีความรักอยู่แล้วสามประการในชีวิต คือ ศาสตร์สัญลักษณ์ ไปโล่น้ำ และความโสด ประการหลังนี้คือเสรีภาพที่เขาเดินทางไปไหนมาไหนได้ทั่วโลก นอนดึกแค่ไหนก็ได้เท่าที่เขาต้องการ และเพลินกับคำคืนอันเยิบสงบบที่บ้านด้วยบรรณคดีหนึ่งแก้วกับหนังสือดีๆ สักเล่ม

“เราเหมือนเมืองเล็กๆ ครับ” นักบินบอก ดิ่งเลงดอนกลับจากฝันกลางวัน “ไม่ใช่แค่ศูนย์ทดลอง เรามีซูเปอร์มาร์เก็ต โรงพยาบาล มีแม้แต่โรงภาพยนตร์”

เลงดอนพยักหน้าหงึกๆ และมองออกไปยังอาณาบริเวณกว้างใหญ่ของกลุ่มอาคารที่เด่นตระหง่านอยู่เบื้องหน้า

“อันที่จริง” นักบินเสริม “เราเป็นเจ้าของเครื่องจักรกลที่ใหญ่ที่สุดในโลก”

“จริงหรือครับ” เลงดอนกวาดตามองบริเวณโดยรอบ

“คุณมองจากข้างนอกไม่เห็นหรอกครับ” นักบินยิ้ม “มันฝังอยู่ใต้ดินลึก
ลงไปถึงหกชั้นนะ”

แสงดอนไม่ทันมีเวลาถาม เพราะนักบินเหยียบเบรกโดยไม่บอกไม่กล่าว รถ
ไถลไปหยุดก็อยู่ข้างหน้าคอกที่เสริมความแข็งแรงของหน่วยรักษาความปลอดภัย

แสงดอนอ่านป้ายเบื้องหน้า **เชอกูริต อาร์เร็ดเต้ (หน่วยรักษาความ
ปลอดภัย หยุตรถ)** ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกตื่นตระหนกขึ้นมา เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขา
อยู่ที่ไหน “ตายจริง! ผมไม่ได้เอาพาสปอร์ตมา!”

“ไม่จำเป็นต้องใช้พาสปอร์ตหรอกครับ” คนขับยืนยัน “เรามีข้อตกลงอยู่กับ
รัฐบาลสวิส”

แสงดอนจ้องมองอย่างตะลึงลานขณะที่คนขับรถของเขายื่นบัตรประจำตัวให้
หน่วยรักษาความปลอดภัย เจ้าหน้าที่รักษาการณ์สอดบัตรนั้นเข้าเครื่องตรวจรับรอง
อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องกะพริบวาบเป็นไฟสีเขียว

“ชื่อผู้โดยสารครับ”

“โรเบิร์ต แลงดอน” คนขับรถตอบไป

“เป็นแขกใครครับ”

“ท่านผู้อำนวยการ”

เจ้าหน้าที่รักษาการณ์เลิกคิ้ว เขาหันกลับไปตรวจดูเอกสารที่พิมพ์จาก
คอมพิวเตอร์ เทียบยืนยันกับข้อมูลบนจอคอมพิวเตอร์ของเขา แล้วจึงหันกลับมา
ทางช่องหน้าต่าง “ขอให้เพลิดเพลินกับการมาเยือนนะครับ คุณแลงดอน”

รถวิ่งต่อไป เร่งความเร็วไปอีกราว 200 เมตร วนรอบวงเวียนกว้างใหญ่
ซึ่งเป็นทางไปสู่ทางเข้าหลักของศูนย์แห่งนี้ ที่เห็นทะมึนอยู่เบื้องหน้าคือโครงสร้าง
กระจกและโลหะสมัยใหม่เรียบทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า แลงดอนนึกถึงกับงานออกแบบ
ชนิดโปร่งใสชวนสะดุดตาของอาคารแห่งนี้ เขารักงานสถาปัตยกรรมมาแต่ไหนแต่ไร

“วิหารกระจกครับ” คนที่มากับเขาบอก

“เป็นโบสถ์หรือครับ”

“อื้อย ไม่ใช่หรอกครับ โบสถ์เป็นสิ่งที่เราไม่มี ฟิสิกส์คือศาสนาของที่นี่
คุณจะเอ่ยนามพระเยซูคริสต์ยังไถ่ข้างคุณ” เขาหัวเราะ “แต่อย่ามาหมิ่นควาร์ก¹
หรือมีซอน² เข้าก็แล้วกัน”

¹ Quark องค์ประกอบของธาตุต่างๆ จะประกอบด้วยอนุภาคมูลฐาน 3 ชนิด คือ อิเล็กตรอน โปรตอน
และนิวตรอน เมื่อมีการศึกษาปฏิกิริยานิวเคลียร์พลังงานสูง ทำให้พบความซับซ้อนของวัตถุเพิ่มขึ้น และจากการทดลอง
ก็พบว่า อนุภาคพื้นฐานที่เล็กที่สุดคือ ควาร์ก

² Meson อนุภาคอาจแบ่งประเภทได้หลายวิธี การแบ่งตามขนาดของมวลเป็นวิธีหนึ่ง มีซอนเป็นอนุภาค
ที่มีมวลขนาดกลาง ขณะที่เลปตอน (Lepton) มีมวลน้อยที่สุด และแบรีออน (Baryon) มีมวลหนักที่สุด